

ဝိ
မိုးဝါးဝါး
ကျွန်းလေး

အခန်း(၁)

ညဆယ်နာရီခွဲဆိုသည့်အချိန်က အတော်ပင် မှောင်နေလေပြီ။ တဖွဲ ဖွဲရွာသွန်းနေသော မိုးရေစက်တွေကြောင့် ထက်နှောင်က ကားကို ဂရုတစိုက်မောင်းနေရ၏။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သူငယ်ချင်းများနှင့် စားသောက်လာသောအချိန်ကြောင့် အတော်လေး ရီဝေနေပြီမို့ အနားယူ ချင်နေပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် အိမ်သို့မြန်မြန်ပြန်ရောက်ရန် ကားကို မသိမသာ အရှိန် မြှင့်လိုက်၏။ ကားမီးရောင်ကြောင့် မိုးရေစက်များ ကျနေသည်ကို မြင် နေရသော်လည်း ညနက်ပြီမို့ ကားလမ်းက ရှင်းလင်းနေသည်။

လမ်းမကြီးအတိုင်း မောင်းလာရင်း လမ်းချိုးတစ်ခုအရောက်မှာ တော့ လမ်းလည်းရှင်းနေသည်မို့ အရှိန်မလျှော့ဖြစ်တော့ဘဲ ဆတ်ခနဲ ကွေ့လိုက်ပါ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလိုပင် လမ်းသွယ်လေးထဲမှ ပြေးထွက်လာ သော မိုးရေတွေရွဲရွဲစိုနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကားမီး ရောင်နှင့် မြင်လိုက်ရသဖြင့် အလန့်တကြား စတီယာရင် ဆွဲကွေ့ကာ ရှောင်လိုက်မိသည်။

သို့သော်လည်း ကား၏ခေါင်းတစ်ဖက်စွန်းနှင့် မလွတ်တော့ဘဲ သွေးပျက်ထိတ်လန့်သွားသော ကောင်မလေး၏မျက်နှာကိုသာ ကားမီး

ရောင်ထဲတွင် တွေ့လိုက်ရပြီး . . .

“ဒုန်း”

*

အခန်း (၂)

အိပ်ယာမှ လန့်နိုးနိုးလာချင်း အိပ်မက်ပါလားဆိုသည့်အသိကြောင့် အတန်ငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားသော်လည်း အိပ်မက်ဆိုးကြောင့် ဇောချွေးတွေ ပြန်နေတုန်းဖြစ်သည်။

အသက်ကို ၀၀၅၅သွင်းကာ စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ခဏမျှ ငြိမ်သက်နေပြီး အိပ်ရာထဲမှ ထလိုက်၏။ ရေခဲသေတ္တာဆီသွားကာ ရေပုလင်းထုတ်၍ မော့ချလိုက်တော့မှ အတော်လေး နေသာထိုင်သာရှိသွားသည်။

ထက်နောင်တစ်ယောက်တည်းနေသည့်အိမ်မို့ ဘာသံမှမကြားရဘဲ ငြိမ်ဆိတ်နေ၏။ ရေသောက်အပြီး နာရီကြည့်လိုက်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီစွန်းစွန်းပဲ ရှိသေးတာမို့ ထက်နောင် အတော်အံ့ဩသွား၏။ တကယ်ဆို ညဆယ်နာရီလောက်ကမှ အိပ်ရာဝင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုလို အိပ်မက်မက်ပြီး လန့်နိုးလာတော့ အနည်းဆုံး ညနှစ်နာရီ သုံးနာရီရှိလောက်ပြီဟု ထင်ထားသောကြောင့် အံ့ဩသွားခြင်းလည်းဖြစ်၏။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လတ်တလော ပြန်အိပ်ဖို့ဆိုတာက အဆင်မပြေတော့ချေ။ စိတ်ထဲတွင် ပြန်အိပ်ချင်စိတ်လည်း အလျဉ်းမရှိ။ ပြီးတော့ အတော်ကြီးကို ကျယ်ဝန်းသည့် သူ့အိမ်က ခုချိန်တွင် ထက်နောင်အတွက် ကျဉ်းနေသလို။ ထပ်ပြောရလျှင် အသက်၅၅မဝသလို ခံစားနေရသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်ရမည်ကို စဉ်းစားရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်စွာထံ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို ထက်နောင် ပြော”

တစ်ဖက်မှ ပြန်ပြောလာသည့် ကျော်စွာအသံက အိပ်ရာထဲမှ ပြန်ပြောသည့် အိပ်ချင်မူးတူးသံမဟုတ်။ တက်ကြွရွှင်လန်းနေသော အသံမျိုးဖြစ်သည်။ ပြီး ... ဖုန်းထဲမှာ ထပ်ကြားနေရသည်က ဆူညံမြူးကြွသော တီးလုံးသံများ၊ စကားပြောသံများ၊ ဒီလောက်ဆိုလျှင် ကျော်စွာ ဘယ်နေရာရောက်နေသည်ဆိုတာ ထက်နောင် သိလိုက်ရလေပြီ။

သို့သော်လည်း စကားခံပြီး မေးလိုက်ပါသေး၏။

“ကျော်စွာ ... မင်း ဘယ်ရောက်နေတာလဲကွ။ ငါလည်း အိပ်မပျော် တာနဲ့ကွာ”

တစ်ဖက်မှ ကျော်စွာက တဟားဟား အရင်ရယ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ဒီအချိန် ဘယ်ရောက်နေရမှာလဲ ထက်နောင်ရာ။ Club ထဲပေါ့ကွ။ မင်း အိပ်မပျော်ရင် လာခဲ့လေ၊ နည်းနည်းတော့ လန်းသွားမှာသေချာ တယ်”

ထက်နောင် ပြုံးလိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“အေး ... လာတော့လာခဲ့ချင်သားကွ။ ဒါနဲ့ မင်း အဲဒီမှာရှိဦးမှာလား ဟေ့ကောင်”

“ငါရောက်နေတာတော့ ကြာပြီကွ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင်တော့ ပြန်တော့မလို့ပဲ။ မင်းလာမယ်ဆိုရင်တော့ စောင့်မယ်လေ။ ဒါပေမယ့် ... ပုလင်းတော့ ဖွင့်ပေးရမယ်နော် ဟေ့ကောင်”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နောင်က တဟက်ဟက်ရယ်လိုက်ရင်း ...

“ရပါတယ် ကျော်စွာရာ၊ မင်းသောက်မယ့်အရက်ပုလင်းက တစ်ပုံးမ
ကျော်ရင် ပြီးတာပဲ။ ငါ အခုထွက်လာခဲ့မယ် ဟေ့ကောင်”

ဖုန်းချပြီး သွားရန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ပြင်ဆင်သည်ဆိုရာတွင်
လည်း အထူးတလည်တော့မဟုတ်။ အဆင်ပြေသည့်အင်္ကျီနှင့် ဂျင်း
ဘောင်းဘီတစ်ထည် ဝတ်ဆင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ အရေးကြီးတာ
က ပိုက်ဆံပဲမဟုတ်လား။

ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ချက်ဖွင့်ကြည့်ကာ သူ့အတွက် ယုံကြည်မှုရှိနိုင်
လောက်သည့် ငွေကြေးပမာဏကို ထပ်ဖြည့်ပြီးချိန်မှာတော့ ထက်နောင်
အတွက် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်သွားလေပြီ။

ထို့နောက် ကားသော့ကို လှမ်းယူလိုက်ပါ၏။

*

အခန်း (၃)

Night Club ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆူညံပွက်လောရိုက်နေပါသည်။ မီးရောင်စုံအောက်တွင် မြူးကြွသောတီးလုံးသံဖြင့် ကခုန်နေကြသော လူရောင်စုံတွေကိုလည်း မမောမပန်းနိုင်သည့် မျက်နှာပေးများနှင့် တွေ့ရ၏။

စီးကရက်နဲ့၊ အရက်နဲ့၊ ဘီယာနဲ့၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့တွေ့ကြား ထက်နှောင်ခဏတော့ မျောသွားသည်။ အပျော်ကို ငွေပေးကာရှာရသော နိဗ္ဗာန်အတုသည် အလင်းတံလှုပ်တွေ တလက်လက် ထနေသည်။

လူတွေကြားထဲ တိုးဝင်ကာ ကျော်စွာကို အရင်ရှာလိုက်၏။ သကောင့်သားက ထောင့်ကျကျ စားပွဲတစ်ခုမှာ အသင့်စောင့်နေသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်လည်း အရင်ပုလင်းသစ်တစ်လုံးနှင့်။

ထက်နှောင်က စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“အောင်မာ ... တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ပုလင်းတောင် မှာထားပြီပဲ”

ကျော်စွာက ခွီးခနဲ အသံထွက်ကာ ရယ်သည်။

“ဒကာရှိတုန်း သောက်ရတာလေကွာ။ တစ်ရက်တစ်ရက် ဘီယာနဲ့ချည်းပဲ နှစ်ပါးသွားနေရတာ သိပ်ခံတွင်းမတွေ့ဘူးကွ”

ထိုစကားကြောင့် ထက်နှောင်က နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်ပြီး ...

“အမယ်လေး ကျော်စွာရာ ... မင်းအနေအထားကြီးနဲ့ လာညည်းနေ

သေးတယ်။ ဝယ်မသောက်နိုင်တာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့”

ကျော်စွာက ခပ်ဖြည်းဖြည်းခေါင်းခါရင်း ...

“မဟုတ်သေးဘူးလေကွာ၊ သောက်နိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် ငါက club ကို နေ့တိုင်းလာတာကွ။ ဒီတော့ ညတိုင်းပုလင်းဖောက်ဖို့တော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေကွာ။ မင်းက တစ်လလောက်မှ တစ်ခါလောက်ရောက်တာဆိုတော့ သိပ်မသိသာဘူးလေ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ Club ကို ညတိုင်းလာသူအဖို့တော့ ငွေသိန်းဂဏန်းရှိသည့် အရက်ပုလင်း ညစဉ် ဝယ်သောက်ဖို့ဆိုတာက ပိုက်ဆံကို လိုတာထက် ပိုဖြုန်းသလိုဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် အလိုက်သင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း ...

“ဟုတ်ပါပြီ ကျော်စွာရာ၊ တစ်ခါတလေမှ club ရောက်တဲ့ ငါကပဲတိုက်ပါ့မယ်။ ဒါနဲ့ ... မင်း ညတိုင်း club လာတက်တာ မရိုးဘူးလား။”

စကားအဆုံးမှာပဲ ကျော်စွာက club ထဲ ကခုန်နေသည့် လူတွေဆီ လက်ငှေ့ယမ်းကာပြပြီး...

“ဘာရိုးစရာရှိလဲကွ၊ ဟိုမှာကြည့်လေ အဲဒီစကီလေးတွေက မရိုးနိုင်အောင် မြူဆွယ်နေတာပဲ ဥစ္စာ”

ပြောရင်း ကျော်စွာက သူ့ကိုယ်သူ သဘောကျသလို ရယ်လိုက်သည်။ ထက်နောင်ကတော့ သူ့ဆင်ခြေနှင့်သူ ဟုတ်နေသည့် ကျော်စွာကို ပြုံး၍သာကြည့်နေလိုက်၏။

Club ထဲ ကခုန်နေကြသည့် လူတွေဆီကြည့်ရင်း ထက်နောင်စိတ်လည်း မြူးကြွလာသလို ခံစားလာရ၏။ ဒါသည်ကပင် night club ၏ဆွဲဆောင်မှုပေးလား မပြောတတ်ချေ။

ကျော်စွာက အရက်ပုလင်းကိုဖွင့်ကာ ဖန်ခွက်ထဲ ငွေထည့်လိုက်ရင်း

...

“မင်းသောက်မှာနော် ထက်နောင်”

တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ထက်နောင်က ခေါင်းညိတ်၍ ...

“အေး ... တစ်ခွက် နှစ်ခွက်လောက်တော့ ဆော်မယ်လေ”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်စွာက တမင်အံ့ဩဟန်လုပ်ကာ ပုခုံးတွန့် လိုက်ပြီး ...

“ဘာလဲဟ ... တစ်ခွက်, နှစ်ခွက်ပဲလား၊ ဆော်စမ်းပါကွ ... မင်းလို တစ်ခါတလေမှ club လာတဲ့သူဆိုတာက တစ်ခုခု မွန်းကျပ်လို့ စိတ်ထွက်ပေါက်ရှာဖို့ လာတာပဲလေ။ စိတ်ကို လွှတ်ပေးထားစမ်းပါ ကွာ”

ကျော်စွာအပြောကြောင့် ထက်နောင် ပြုံးမိသွားသည်။

“မင်းက သိလှချည်လား ကျော်စွာ။ ငါ စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေတယ်ဆို တာကိုလေ”

“ဟဲ ဟဲ ... အဲဒါက သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ။ မင်း ဒီလိုအချိန်ဖုန်းဆက် ကတည်းက ငါ ပေါက်ပါတယ်။ ပြောပါဦး ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ စိတ်ညစ်တယ်ဆိုတာက”

ထက်နောင်က ပြောပြရန် ဟန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ ခေါင်းအသာခါလိုက် ရင်း ...

“ဒီလိုပါပဲကွာ ... ဟိုနည်းနည်း ဒီနည်းနည်းပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ထက်နောင် ... လျှို့မနေနဲ့၊ မင်းလို အသက်သုံးဆယ့်ငါး

နှစ်အရွယ် လူပျို၊ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင် လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်မှာ ဘာ စိတ်ညစ်စရာများ ရှိနေလို့လဲကွ ... ဟေ”

စကားအဆုံးမှာ ထက်နောက်က မျက်နှာတည်လိုက်ပြီး ...

“စိတ်ညစ်စရာဆိုတာထက် စိတ်ရှုပ်စရာလို့ပြောရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်။ ငါ လွန်ခဲ့တဲ့သုံးနှစ်လောက်က ကားအက်ဆီးဒင့်တစ်ခုဖြစ်တာ မင်းသိ တယ်နော်။ ငါ့ကြောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဒုက္ခိတဖြစ်သွားခဲ့ရ တာ ... မင်း မှတ်မိတယ်မလား”

ကျော်စွာ မျက်နှာချက်ချင်းတည်သွားသည်။

“မှတ်မိပါတယ်ကွ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ကောင်မလေးကျေနပ်အောင် မင်း အားလုံးပြန်လုပ်ပေးခဲ့တာပဲလေ”

“အေးကွာ ... ငါ အတတ်နိုင်ဆုံးနဲ့ အကောင်းဆုံးလုပ်ပေးခဲ့ပေမယ့် အဲဒီကောင်မလေး သူ့ကိုယ်သူ သေကြောင်းကြံသွားတော့ ငါစိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတယ်”

“ဟာ ... မင်းကလည်း၊ အဲဒါက မင်းနဲ့မှမဆိုင်တာ။ သူ့ဟာသူ အိပ်ဆေးသောက်ပြီး သေသွားတာပဲဟာကို။ သူ့ရည်းစားနဲ့ ပြဿနာ တက်လို့ဆိုလား၊ ကြားမိသေးတယ်”

“ဒါပေမယ့်လည်းကွာ . . . အဲဒီပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ ကောင်မလေး ဟာ ငါ့ကြောင့် ဒုက္ခိတဖြစ်ပြီး အဲဒီအခြေအနေကြီးကို လက်မခံနိုင်တာနဲ့ ခုလိုသေကြောင်းကြံသွားတာလို့ သတင်းတွေ ထွက်ခဲ့သေးတာပဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်စွာက လေပူကြီးတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက် ရင်း ...

“ထက်နောင်ရာ ... မင်း အဲဒီကိစ္စအတွက် ဒီလောက်တောင် တွေး

နေခဲ့တာလား။ ငါ မထင်မိဘူး”

ထက်နောင်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါ မတွေးချင်ဘူး ကျော်စွာ။ မတော်တဆဖြစ်ခဲ့တဲ့အတွက် ငါ အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်ပေးခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမယ့်ကွာ သူ့ကို အဲဒီညက ကားနဲ့ ဝင်တိုက်မိတဲ့မြင်ကွင်းကို မကြာခဏဆိုသလို အိပ်မက်ပြန်မက်တယ်။ အဲဒီလိုအိပ်မက်မက်ပြီဆိုရင် အဲဒီအကြောင်းတွေ ခေါင်းထဲပြန် ရောက်လာရော”

စကားအဆုံးမှာပဲ ကျော်စွာက လက်ညှိုးထိုးလာပြီး ...

“ငါ သိပြီ၊ ကြည့်ရတာ မင်း ဒီညလည်း အဲဒီအိပ်မက်မက်ပြီး လန့်နိုး လာတယ်နဲ့တူတယ်။ ဟုတ်လား”

“အမှန်ပဲ”

ထက်နောင်စကားကြောင့် ကျော်စွာက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် ကာ ...

“ကဲပါ ... မင်း ဦးနှောက်ထဲမှာ တွေးနေတဲ့အတွေးကိုတော့ ငါလည်း ကလော်ထုတ်လို့မရဘူး။ ဒီတော့ တခြားကိစ္စတစ်ခု မင်းအာရုံထဲကို ထိုး ထည့်မှရမယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

ကျော်စွာက ပြန်မဖြေသေးဘဲ အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း ...

“လာကွာ ... အရင်သောက်လိုက်ရအောင်၊ ချီးယားစွဲ”

ထက်နောင်လည်း အရက်ခွက်ယူကာ ဖန်ခွက်ချင်းတိုက်လိုက်ပြီး

တစ်ခါတည်းမော့ချလိုက်သည်။

လည်ချောင်းတစ်လျှောက် ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှ သွေး
များပင်နွေးသွားသလို။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျော်စွာက ဝိုင်းနားမှဖြတ်သွားသည့် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်ကာ ...

“ဟေ့ ဇူးဇူး ... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

ကောင်မလေးက ကျော်စွာကိုပြန်ကြည့်ကာ တောက်တောက်ပပ
ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဟိုင်း ... အိုပါးပါလား။ ဘာလဲ မုန့်ဖိုးပေးမလို့လား”

ကျော်စွာက ခပ်တည်တည်ပဲ ...

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ... မင်း ငါ့ကို တစ်ခုခုပြန်လုပ်
ပေးရမယ်”

ဇူးဇူးဆိုသောကောင်မလေးက ကျော်စွာပေါင်ပေါ်မှာ ဆတ်ခနဲထိုင်ချ
လိုက်ရင်း ချွဲပျစ်ပျစ်လေသံနှင့် ...

“အိုပါးကလည်း ဇူးဇူးကဘာတွေများ လုပ်ပေးရဦးမှာလဲ။ ဆန်း
ဆန်းပြားပြားတွေတော့ မပြောနဲ့နော်၊ ဇူးဇူး မရဲဘူး”

“ဟုတ်လို့လား ဇူးဇူးရဲ့”

ဇူးဇူးက တခစ်ခစ်ရယ်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဒီလိုပဲ မရဲချင်ယောင်ဆောင်နေတာပေါ့ အိုပါးရဲ့ ... ခစ်ခစ်”

ကျော်စွာက ဒီကောင်မလေးနှင့် တော်တော်ရင်းနှီးပုံရသည်။ ခု
လည်း ကောင်းမလေး၏ပုခုံးသားကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သဖြင့် ...

“အခု အိုပါး ... နာတယ် ဖြည်းဖြည်း”

တမင်ဟန်လုပ်၍ ချွဲပျစ်ပျစ်ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် ကျော်စွာ က ရယ်လိုက်ကာ ...

“ဟား ဟား ... မင်းကတော့ တော်တော်တတ်နိုင်တာပဲ။ ကဲပါ တစ်ခုခုပြန်လုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီက ငါ့ဘော်ဒါကိုခေါ်ပြီး ခဏလောက် မြူးမြူးကြွကြွ လေး အတူကပေးဖို့ပါ”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

ထက်နောင် လန့်ကာ အသံပြုလိုက်သော်လည်း ဇူးဇူးက ဆတ်ခနဲ စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လာသည်။ ကြည့်နေရင်းက ကျေနပ်သလို ပြုံးလိုက် သေး၏။ ပြီး ... ကျော်စွာပေါင်ပေါ် ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် ရင်း ထက်နောင်လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“လာ အိုပါး”

ထက်နောင် အငိုက်မိသလိုဖြစ်ရင်းက ထရပ်မိလျက်သားဖြစ် သွား၏။ ဇူးဇူးကပဲ အရည်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“မကြောက်နဲ့နော် အိုပါး၊ ကြောက်ရင် ဇူးဇူးကကိုက်စားမှာ ... ခိ”

ထက်နောင် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဇူးဇူးကပဲ လူတွေ ကနေသည့်နေရာသို့ ထက်နောင်ကို ဆွဲခေါ်သွားရင်း ကျော်စွာကိုပင် လှ ည့်ကာ လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။

“အိုပါးရေ ... ဒီအိုပါးနဲ့ဆိုရင် ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေလည်းဖြစ် တယ်လို့ ... နေ့”

ကျော်စွာက သဘောပဲဆိုသည့်ပုံစံနှင့် ပုခုံးပဲ ပြန်တွန့်ပြလိုက်သည်။
ကနေကြသည့် ကွင်းလယ်ရောက်တော့ ဇူးဇူးက ထက်နှောင်ကို သိုင်း
ဖက်လာရင်း နားနားကပ်ကာ တိုးတိုးလေးပြောလာပါသည်။

“အိုးပါး ... ခုနက ဇူးဇူးလှမ်းပြောတာ ကြားလိုက်လား”

“အင်း ... ကြားပါတယ်”

“အို ရှက်လိုက်တာ ... ခစ်ခစ်”

တော်တော် တတ်နိုင်သည့်ကောင်မလေးဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်
စေ သွေးဆူလွယ်စေသည့် နူးညံ့သောအထိအတွေ့မှာ ထက်နှောင်ခဏ
မိန်းမောသွားရသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

တီးလုံးသံ၊ နှုတ်ခမ်းနီနဲ့ ရေမွှေးနံ့။ ပြီးတော့ သွေးဆူလာစေလောက်
အောင် ကကြိုးကကွက်၏ အထိအတွေ့များ။

ထက်နှောင်တစ်ယောက် အယောင်ဆောင် နတ်သမီးလှောင်အိမ်ထဲ
မှာ။

*

အခန်း (၄)

မီးရောင်စုံအောင်တွင် ဇူးဇူးနှင့်အတူကရင်း ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကြာသည့်အချိန်မှာတော့ ထက်နှောင် တော်တော်မောဟိုက်လာသည်။

ထို့ကြောင့် ဇူးဇူးကိုထားခဲ့ကာ စားပွဲဆီပြန်လာခဲ့၏။ ဇူးဇူးကတော့ လိုက်လာခဲ့မယ် အိုပါးဟုပြောကာ ‘က’ ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

စားပွဲဆီပြန်ရောက်တော့ ကျော်စွာက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ထက်နှောင် ... ညစ်နေတာတွေ နည်းနည်းတော့ လစ် သွားတယ်မလား”

ထက်နှောင်က စားပွဲပေါ်မှ ရေဘူးကိုဖွင့်ကာ မော့ချလိုက်ပြီးမှ.

“အေးကွာ ... စိတ်ထဲခဏတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားတာအမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ... က, ရတာ မောတယ်ကွ၊ မက, တတ်တော့ ပိုဆိုးတယ်”

စကားအဆုံးမှာ ကျော်စွာက တဟားဟားရယ်တော့သည်။ အရယ် ရပ်တော့မှ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသည့် ဘောက်ချာစာရွက်ဆီ မေးဆတ်ပြ ကာ ...

“ကဲ ကိုယ့်လူ ... အမောပြေရင်တော့ ပုလင်းဖိုးဘောက်ချာလေး ရှင်းလိုက်ပါဦး”

ထက်နှောင်က ဘောက်ချာပင်လှမ်းမယူဘဲ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ယူရန် ဘောင်းဘီနောက်ဘက် အိပ်ကပ်ဆီ လက်လှမ်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

အိတ်ကပ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို မစမ်းမိသဖြင့် ထူပူသွားရသည်။ သေသေချာချာရှာကြည့်သော်လည်း ပိုက်ဆံအိတ်က မရှိတော့။ ‘က’ နေရင်း ထွက်ကျသွားပြီလားမသိချေ။

ထက်နောင်၏ပုံစံကိုကြည့်ကာ ကျော်စွာက ...

“ဟေ့ကောင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်လို့လား”

ခေါင်းညိတ်ရင်း ထက်နောင်က ...

“အေးကွာ ... ငါ သေသေချာချာ ထည့်ထားပါတယ်၊ ခုနက ကခုန်နေရင်း ထွက်ကျပြီလားမသိဘူး”

ကျော်စွာက စိတ်ညစ်သွားဟန်နှင့် ...

“ဟာ ... အဲဒါမှ ကျွိုင်းပဲ ထက်နောင်။ Club ထဲမှာပျောက်ရင်တော့ ပြန်ရမှာမဟုတ်လောက်ဘူး။ ရသွားတဲ့သူ ‘မ’ သွားမှာသေချာတယ်။ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်တောင်ပါသွားလဲ”

ထက်နောင်က လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ပိုက်ဆံက အရေးသိပ်မကြီးပါဘူးကွာ၊ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ငါ့အမေရဲ့ဓာတ်ပုံနဲ့ ကတ်တချို့ပါသွားတယ်။ အဲဒါကို နှမြောတာ”

“ပိုက်ဆံကို မနှမြောဘူးဆိုတော့ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံက လွဲပြီး ကျန်တာတွေ ပြန်ရမယ်ဆို ကျေနပ်မလား”

“ဟင်”

“ဟာ”

ထက်နောင်နှင့်ကျော်စွာတို့ အာမေဗိုတ်ကိုယ်စီ ရွတ်ကာ နောက်

ဘက်အသံလာရာဆီကို ကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဇူးဇူးအရွယ်လောက်ရှိမည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က သူတို့ဆီ လှမ်းကြည့်နေရင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျော်စွာက ခပ်တည်တည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဘာလဲ ... မင်းက ထက်နှောင်ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ရထားလို့လား”

ကောင်မလေးက မထီတရီမျက်နှာပေးလေးနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

“မေးတာပဲ အရင်ဖြေပါ။ အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံကလွဲပြီး ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ရမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်မလားလို့”

ပြောပြီး ကောင်မလေးက ထက်နှောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်လာသည်။ ထက်နှောင်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ကျေနပ်ပါတယ်။ အဲဒီပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ကောက်ရတဲ့လူကိုပေးမယ်”

“တကယ်မနှမြောတာပဲ။ ရော့ ... ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်”

မှတ်ချက်ချရင်း ကောင်မလေးက သူ့ဂျာကင်အင်္ကျီထဲမှ ထက်နှောင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ထုတ်ကာပေးလာသည်။ ထက်နှောင် လှမ်းယူကာ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ...

“ဟင်”

ပိုက်ဆံအိတ်က သူ အိမ်ကယူလာသည့်အတိုင်း လက်ရာမယွင်းသေး။ ထက်နှောင်က သဘောပေါက်စွာ အိတ်ထဲပိုက်ဆံတွေကို အကုန်ထုတ်လျက် ကောင်မလေးထံ လှမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ရှေ့ ...အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေ၊ ဒါအကုန်ပဲ”

ကောင်မလေးက လှမ်းမယူချေ။ ထက်နှောင်ကို ကြည့်နေရင်းက ခေါင်းခါပြကာ ...

“မယူပါဘူး၊ ခုနကတည်းက ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ် ကောက်ရလို့ ပြန်ပေး မယ်ဆိုပြီးလာတာ။ ဒီအနားရောက်မှ ရှင်က အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို မနှမြောဘူးဆိုလို့ တမင်ပြောလိုက်တာပါ။ စနိုး သူများပိုက်ဆံကို အလကားမလိုချင်ပါဘူး”

ထိုစကားကြောင့် ကျော်စွာက မျက်ခုံးပင့်ကာ ထက်နှောင်ကို ကြည့် လာသည်။ ထက်နှောင်က စနိုးဆိုသော ကောင်မလေးကိုပဲ ကြည့်လျက် ...

“ဒါပေမယ့် ... ကိုယ်က မင်းကို မုန့်ဖိုးအဖြစ် ပေးတယ်ဆိုရင်ကော ယူမလား”

စနိုး မျက်ခုံးအသာပင့်ရင်း ပြီးစစလေးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ ခေါင်းခါလိုက်ရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... မယူချင်ပါဘူး။ ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့လူတစ်ယောက်ဆီက မု န့်ဖိုးယူဖို့ဆိုတာ ပိုမဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စပဲ။ ရှင့်ပိုက်ဆံအိတ်လည်း ပြန်ရပြီဆို တော့ စနိုးကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောပြီး စနိုးက ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ထက်နှောင်က စနိုး နောက်သို့ ချက်ချင်းပြေးလိုက်သွားကာ စနိုး၏ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ခဏလေး စနိုး၊ ကိုယ် မင်းကို ကျေးဇူးတင်စကားပြောရင်း တစ်ခုခု ကျွေးပါရစေ။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်လို့ရမလား”

စနိုးက ထက်နောင်ကိုပြန်ကြည့်ကာ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ
ခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်း...

“အိုကေလေ ... အဲဒါဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ စနိုး၊ ကိုယ့်နာမည်က ထက်နောင်ပါ”

ပြောရင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန်အတွက် ထက်နောင်က လက်ကမ်း
ပေးလိုက်ပါသည်။

*